FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT V. TRSTENJAK fremsat den 28. april 2010[1]

Indhold

I — Indledning ..... I - 9993

II — Retsforskrifter ..... I - 9994

A — Direktiv 89/106 ..... I - 9994

B — Direktiv 89/686 ..... I - 9996

C — Afgørelse 93/465 ..... I - 9997

III — Den europæiske standard EN 795 ..... I - 9997

IV — Faktiske omstændigheder og anmodningen om en præjudiciel afgørelse ..... I - 10000

V — Sagsforløbet for Domstolen ..... I - 10002

VI — Parternes anbringender ..... I - 10003

A — Om det første præjudicielle spørgsmål ..... I - 10003

B — Om det andet præjudicielle spørgsmål ..... I - 10004

C — Om det tredje præjudicielle spørgsmål ..... I - 10005

D — Om det fjerde præjudicielle spørgsmål ..... I - 10006

E — Om femte præjudicielle spørgsmål ..... I - 10006

F — Om sjette præjudicielle spørgsmål ..... I - 10007

G — Om syvende og ottende præjudicielle spørgsmål ..... I - 10008

1 — Originalsprog: tysk.

VII — Retlig bedømmelse ..... I - 10009

A — Generelle bemærkninger ..... I - 10009

B — Første præjudicielle spørgsmål ..... I - 10010

C — Andet præjudicielle spørgsmål ..... I - 10014

D — Det tredje præjudicielle spørgsmål ..... I - 10016

E — Fjerde præjudicielle spørgsmål ..... I - 10018

F — Det femte præjudicielle spørgsmål ..... I - 10021

G — Det sjette præjudicielle spørgsmål ..... I - 10021

H — Syvende og ottende præjudicielle spørgsmål ..... I - 10022

VIII — Forslag til afgørelse ..... I - 10023

I — Indledning

1. I den foreliggende præjudicielle sag, der verserer i henhold til artikel 234 EF[2], har Rechtbank 's-Gravenhage (herefter »den forelæggende ret«) forelagt Domstolen otte præjudicielle spørgsmål om fortolkning af Rådets direktiv 89/106/EØF af 21. december 1988 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser om byggevarer[3] og om fortolkning af Rådets direktiv 89/686/EØF af 21. december 1989 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivninger om personlige værnemidler[4].

2. Med disse præjudicielle spørgsmål ønsker den forelæggende ret i det væsentlige afklaret, om forankringsanordninger til beskyttelse mod fald i forbindelse med arbejde

2 — I henhold til Lissabontraktaten om ændring af traktaten om Den Europæiske Union og traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab af 13.12.2007 (EUT C 306, s. 1) reguleres præjudicielle spørgsmål nu i artikel 267 TEUF.

3 — EUT L 40, s. 12, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1882/2003 af 29.9.2003 om tilpasning til Rådets afgørelse 1999/468/EF af bestemmelserne vedrørende de udvalg, der bistår Kommissionen i forbindelse med udøvelsen af de gennemførelsesbeføjelser, der er fastsat i retsakter omfattet af proceduren i EF-traktatens artikel 251 (EUT L 284, s. 1).

4 — EUT L 399, s. 18, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1882/2003 af 29.9.2003 om tilpasning til Rådets afgørelse 1999/468/EF af bestemmelserne vedrørende de udvalg, der bistår Kommissionen i forbindelse med udøvelsen af de gennemførelsesbeføjelser, der er fastsat i retsakter omfattet af proceduren i EF-traktatens artikel 251 (EUT L 284, s. 1).

på flade tage, som omfatter et anker, der er fast forbundet med taget, kan være omfattet af anvendelsesområdet for direktiv 89/106 og/eller direktiv 89/686. I denne forbindelse ønsker den forelæggende ret desuden oplyst, om, og i givet fald på hvilke betingelser, det er tilladt at anbringe CE-mærkningen på sådanne forankringsanordninger.

II — Retsforskrifter

A — *Direktiv 89/106*

3. Artikel 1 i direktiv 89/106 har følgende ordlyd:

»1. Dette direktiv gælder for byggevarer, for så vidt de væsentlige krav til bygværker efter artikel 3, stk. 1, vedrører dem.

2. I dette direktiv forstås ved »byggevarer« alle varer, som fremstilles med henblik på at indgå varigt i bygværker, herunder bygninger og anlægsarbejder.

»Byggevarer« benævnes i det følgende »varer«; bygværker, herunder bygninger og anlægsarbejder, benævnes i det følgende »bygværker«.«

4. Artikel 2 i direktiv 89/106 bestemmer følgende:

»1. Medlemsstaterne træffer alle nødvendige foranstaltninger for at sikre, at de i artikel 1 omhandlede varer, der er bestemt til brug i bygværker, kun kan markedsføres, hvis de er egnede til den anvendelse, de er bestemt til, dvs. at de har sådanne egenskaber, at de bygværker, hvori de skal indgå, monteres, anvendes eller installeres, såfremt disse bygværker er korrekt udformet og opført, kan opfylde de væsentlige krav, der omhandles i artikel 3, hvis og når sådanne bygværker er omfattet af forskrifter, der indeholder sådanne krav.

2 a) Når byggevarer omfattes af andre direktiver, som vedrører andre aspekter, og som foreskriver anbringelse af den i artikel 4, stk. 2, omhandlede CE-mærkning, angiver denne mærkning, at varerne også formodes at opfylde bestemmelserne i de pågældende direktiver.

[…]«

5. Artikel 3 i direktiv 89/106 har følgende ordlyd:

»1. De væsentlige krav til bygværker, som kan have indflydelse på en vares tekniske egenskaber, fremgår af målsætningerne i bilag I.

[…]

3. De væsentlige krav vil blive præciseret i dokumenter (basisdokumenter), med hvilke der skabes de nødvendige forbindelser mellem de væsentlige krav i stk. 1 og standardiseringsmandaterne, mandaterne vedrørende retningslinjer for den europæiske tekniske godkendelse eller anerkendelse af andre tekniske specifikationer i henhold til artikel 4 og 5.«

6. Artikel 4 i direktiv 89/106 bestemmer følgende:

»1. Standarder og tekniske godkendelser benævnes i dette direktiv »tekniske specifikationer«.

I dette direktiv er harmoniserede standarder de tekniske specifikationer, der er vedtaget af CEN eller CENELEC eller af begge efter mandat fra Kommissionen i henhold til direktiv 83/189/EØF, på grundlag af en udtalelse fra det udvalg, der er omhandlet i artikel 19, og i overensstemmelse med de generelle bestemmelser for samarbejdet mellem Kommissionen og disse to organer, der blev undertegnet den 13. november 1984.

2. Medlemsstaterne går ud fra, at byggevarer er egnet til deres formål, hvis de er af en sådan beskaffenhed, at bygværker, som de indgår i, og som er konstrueret og opført korrekt, opfylder de i artikel 3 nævnte væsentlige krav, og når disse varer er forsynet med »CE-mærkning«, som viser, at de opfylder alle bestemmelser i dette direktiv, herunder også de i kapitel V omhandlede procedurer for overensstemmelsesvurdering og proceduren i kapitel III. [...]«

7. Artikel 7 i direktiv 89/106 har følgende ordlyd:

»1. For at sikre kvaliteten af de harmoniserede standarder for varer skal de europæiske standardiseringsorganer udarbejde standarderne på grundlag af mandater, som Kommissionen efter fremgangsmåden i direktiv 83/189/EØF udsteder til dem efter høring af det udvalg, der er omhandlet i artikel 19, i overensstemmelse med de generelle bestemmelser for samarbejdet mellem Kommissionen og disse organer, der blev undertegnet den 13. november 1984.

2. De på denne måde udarbejdede standarder skal så vidt muligt affattes som ydeevnekrav til varerne under hensyn til basisdokumenterne.

3. Når de europæiske standardiseringsorganer har udstedt standarderne, offentliggør Kommissionen disse standarder i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*, C-udgaven, med angivelse af referencerne.«

B — *Direktiv 89/686*

8. Artikel 1 i direktiv 89/686 har følgende ordlyd:

»1. Dette direktiv finder anvendelse på personlige værnemidler, i det følgende benævnt »PV«.

I direktivet fastsættes bestemmelserne for markedsføring og fri omsætning i Fællesskabet samt de væsentlige sikkerhedskrav, som disse værnemidler skal opfylde af hensyn til brugernes sikkerhed og sundhed.

2. I dette direktiv forstås ved PV: enhver anordning bestemt til at bæres eller holdes af en person med henblik på at beskytte denne mod en eller flere risici, der kan true hans sundhed og sikkerhed.

Ligeledes betragtes følgende som PV:

a) en helhed bestående af flere samhørende anordninger eller dele, som er samlet af fabrikanten til en enhed med henblik på at beskytte én person mod en eller flere risici, der vil kunne optræde samtidigt (kombiværn)

b) en beskyttende anordning eller del, der udgør en enhed med, og som kan adskilles eller ikke adskilles fra et ikke-beskyttende personligt udstyr, der bæres eller holdes af én person med henblik på udførelse af en aktivitet

c) udskiftelige dele af PV, der er nødvendige for, at de kan fungere, og som udelukkende anvendes til dette PV.

3. Ligeledes betragtes som integrerende del af PV alle forbindelsessystemer, der markedsføres med PV, for at sammenføje dem med en supplerende ekstern anordning, selv når dette forbindelsessystem ikke vedvarende skal bæres eller holdes af brugeren i det tidsrum, hvor han er udsat for risikoen/risiciene.

[…]«

9. I henhold til artikel 3 i direktiv 89/686 skal de i artikel 1 omhandlede PV opfylde de væsentlige sundheds- og sikkerhedskrav, der er anført i bilag II.

10. I henhold til artikel 4, stk. 1, i direktiv 89/686 kan medlemsstaterne ikke forbyde, begrænse eller hindre markedsføring af PV eller dele af PV, som er i overensstemmelse med dette direktiv, og som er forsynet med »CE-mærkning«, der viser, at de opfylder alle bestemmelser i dette direktiv, herunder også de i kapitel II omhandlede procedurer for overensstemmelsesvurdering.

C — *Afgørelse 93/465*

11. Artikel 1 i Rådets afgørelse 93/465/EØF af 22. juli 1993 om modulerne for de forskellige faser i procedurerne for overensstemmelsesvurdering og regler om anbringelse og anvendelse af »CE-overensstemmelsesmærkningen«, med henblik på anvendelse i direktiverne om teknisk harmonisering [5] har følgende ordlyd:

»1. De procedurer for overensstemmelsesvurdering, der skal anvendes i de tekniske harmoniseringsdirektiver om markedsføring af industriprodukter, skal vælges blandt de moduler, der er anført i bilaget og efter de kriterier, der er anført i denne afgørelse og i de generelle retningslinjer i bilaget.

[…]

2. Denne afgørelse fastlægger den ordning for anbringelse af »CE-overensstemmelsesmærkningen«, der indgår i EF-bestemmelserne om konstruktion, fremstilling, markedsføring, ibrugtagning eller anvendelse af industriprodukter.

[…]«

III — Den europæiske standard EN 795

12. Den europæiske standard (herefter »EN 795«) blev vedtaget af Det Europæiske Standardiseringsudvalg den 29. marts 1996 og blev offentliggjort af Kommissionen inden for rammerne af iværksættelsen af direktiv

5 — EFT L 220, s. 23.

89/686 som harmoniseret standard i medfør af dette direktiv den 12. februar 2000 [6].

13. EN 795 har følgende ordlyd:

»1. Anvendelsesområde

Denne standard fastlægger krav, testprocedurer samt anvisninger vedrørende brug og mærkning af forankringsanordninger, der udelukkende er fremstillet til anvendelse sammen med personlige værnemidler mod fald.

Denne standard finder hverken anvendelse på sikkerhedstagkroge omfattet af EN 517 eller på gangbroer omfattet af EN 516, og heller ikke på forankringspunkter, der indgår som en del af den oprindelige bygningskonstruktion.

[…]

3. Definitioner

For anvendelsen af denne standard gælder følgende definitioner:

3.1 forankringsanordning: en enkelt del eller en samling af enkeltdele eller bestanddele med et eller flere forankringspunkter

3.2 enkelt del: del af en bestanddel eller et delsystem; reb, seletøj, fæstningskroge, beslag eller skinner er eksempler på enkeltdele

[…]

3.4 forankringspunkt: enkeltdele, som personlige værnemidler kan fastgøres til efter montering af forankringsanordningen

3.5 anker: enkelt del eller enkeltdele, der varigt er fastgjort til en bygningskonstruktion, og hvortil forankringsanordninger eller personlige værnemidler kan fastgøres

[…]

6 — Meddelelse fra Kommission af 12.2.2000 inden for rammerne af iværksættelsen af Rådets direktiv 89/686/EØF af 21.12.1989 om personlige værnemidler, som ændret ved direktiv 93/68/EØF, 93/95/EØF og 96/58/EF (EFT C 40, s. 7). Denne offentliggørelse vedrørte imidlertid udtrykkeligt ikke udstyret i klasse A (»structural anchors«), C (»anchor devices employing horizontal flexible lines«) og D (»anchor devices employing horizontal rigid anchor rails«), jf. punkt 121 i dette forslag til afgørelse.

3.13 Klasser	4.3 Særlige krav til forankringsanordninger
3.13.1 Klasse A	4.3.1 Klasse A
3.13.1.1 Klasse A1	4.3.1.1 Klasse A1 — typeafprøvninger for forankringsanordninger til fastgørelse på vertikale, horisontale og hældende flader
Klasse A1 omfatter ankre til fastgørelse på vertikale, horisontale og hældende flader — f.eks. vægge, søjler, overliggere (jf. illustration 1).[…]	Der gennemføres en statisk prøvning efter 5.2.1. Der skal i den forbindelse skabes en påvirkning på 10 kN i den retning, hvori påvirkningen kan optræde ved brug. Påvirkningen skal opretholdes i tre minutter. Forankringsanordningen skal kunne modstå påvirkningen.
3.13.1.2 Klasse A2	
Klasse A2 omfatter ankre til fastgørelse på tage med hældning (jf. illustration 2).	Der gennemføres en prøvning af den dynamiske modstandskraft efter 5.3.2. Faldlegemet skal kunne standses.
[…]	[…]

5.2 Gennemførelse af prøvningen af den statiske modstandskraft

5.2.1 Forankringsanordninger klasse A1

Forankringsanordningen fastgøres i overensstemmelse med monteringsanvisningen i en vareprøve af det byggemateriale, som den er beregnet til […]

Prøveopstillingen for prøvning af den statiske modstandskraft efter 4.1.1 indrettes således, at testbelastningen virker i den retning, der er sædvanlig i praksis. Ved forankringspunktet skabes prøvekraften for den statiske prøvning i overensstemmelse med forskriften i 4.3.1.1. Det testes, om forankringsanordningen kan modstå påvirkningen.

[…]«

IV — Faktiske omstændigheder og anmodningen om en præjudiciel afgørelse

14. Parterne i hovedsagen er to producenter af forankringsanordninger til forebyggelse af fald i forbindelse med arbejde på flade tage. Tvisten mellem producenterne drejer sig i det væsentlige om, hvorvidt den anden parts forankringsanordning er sikker, og om, hvorvidt en CE-mærkning må eller skal anbringes på de pågældende forankringsanordninger.

15. Den første sagsøger i hovedsagen, Latchways plc, fremstiller forankringsanordningen »Mansafe Constant Force Post«. Den anden sagsøger i hovedsagen, EuroSafe Solutions BV, er den nederlandske forhandler af denne forankringsanordning. Den første sagsøgte i hovedsagen, Kedge Safety Systems BV, fremstiller forankringsanordningen »Kedge Safety«, der sælges af den anden sagsøgte i hovedsagen, Consolidated Nederland BV.

16. Den væsentlige konstruktionsdel i de relevante forankringsanordninger er et anker, der skal forbindes fast med et tag. Til dette anker kan man fastgøre en fangline, der igen kan forbindes med et sikkerhedsharnisk, som tagarbejderen har på.

17. Teknisk set er forankringsanordningen »Mansafe Constant Force Post« kendetegnet ved, at ankeret skrues fast til taget. Ankeret i forankringsanordningen »Kedge Safety« fastklæbes derimod med en roset til den tjæreholdige tagbeklædning. Dermed skal både »Mansafe Constant Force Post« og »Kedge Safety« kvalificeres som forankringsanordninger i klasse A1 som omhandlet i EN 795.

18. På anmodning fra sagsøgte i hovedsagen undersøgte et tysk prøvnings- og certificeringscenter (»Prüf- und Zertifizierungstelle«) i 2004 »Kedge Safety« som en forankringsanordning i klasse A1 som omhandlet i EN 795:1996, punkt 5.2.1 og 5.3.2. På grundlag af denne prøvning blev der den 6. oktober 2004 afgivet en bekræftelse og en prøvningsrapport, hvorefter »Kedge Safety« opfyldte denne standard for så vidt angik de testede punkter.

19. I 2005 lod sagsøgerne i hovedsagen to gange »Kedge Safety« teste af et andet prøvningscenter. Dette prøvningscenter nåede frem til, at »Kedge Safety« under bestemte klimatologiske forhold ikke havde tilstrækkelig modstandskraft og derfor ikke opfyldte EN 795 under disse forhold.

20. Under henvisning til disse prøvningsresultater opfordrede sagsøgerne i hovedsagen de sagsøgte i hovedsagen til at indstille distributionen af »Kedge Safety« på grund af manglende sikkerhed og tilbagekalde de forankringsanordninger af denne type, der allerede var blevet solgt, fra aftagerne. De sagsøgte i hovedsagen afviste at gøre dette.

21. På baggrund af tvisten vedrørende sikkerheden omkring »Kedge Safety« har sagsøgerne i hovedsagen bl.a. nedlagt påstand om, at det fastslås, at »Kedge Safety« kun må distribueres med en CE-mærkning. De har subsidiært bl.a. nedlagt påstand om, at det pålægges de sagsøgte i hovedsagen at afstå fra enhver tilkendegivelse om, at »Kedge Safety« opfylder standard EN 795.

22. De sagsøgte i hovedsagen har nedlagt modpåstande og bl.a. påstået, at det fastslås, at sagsøgerne i hovedsagen med urette har anbragt en CE-mærkning på »Mansafe Constant Force Post«.

23. I denne forbindelse skal den forelæggende ret afgøre, om de relevante forankringsanordninger kan henhøre under direktiv 89/106 og/eller 89/686. Den forelæggende ret skal desuden tage stilling til, om, og i givet fald på hvilke betingelser, der kan eller skal anbringes en CE-mærkning på sådanne forankringsanordninger.

24. Da den forelæggende ret er i tvivl om, hvorledes de bestemmelser i direktiv 89/106 og 89/686, der er relevante for afgørelsen, skal fortolkes, har den forelagt Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»1) Er forankringsanordninger i klasse A1 som omhandlet i EN 795 (der er bestemt til varig installation) udelukkende omfattet af direktiv 89/106/EØF?

2) Såfremt første spørgsmål besvares benægtende, er disse forankringsanordninger da — i givet fald som en del af faldsikringsudstyret — omfattet af direktiv 89/686[…]?

3) Såfremt første og andet spørgsmål besvares benægtende, skal det henset til bilag II til direktiv 89/686[…], og navnlig punkt 3.1.2.2, da vurderes, om personlige værnemidler, som er omfattet af dette direktiv, i sig selv opfylder direktivets grundlæggende krav, eller skal det herved tillige undersøges, om den forankringsanordning, som anvendes til at forankre det pågældende værnemiddel, er sikker under forudsigelige anvendelsesforhold, således som omhandlet i bilag II?

4) Er det i henhold til fællesskabsretten og navnlig [afgørelse] 93/465[…] [7] tilladt selv at anbringe en CE-mærkning på sådanne forankringsanordninger som nævnt i spørgsmål 1 som bevis for, at de opfylder kravene i direktiv 89/686[…] og/eller 89/106[…]?

5) Såfremt fjerde spørgsmål besvares helt eller delvis bekræftende, hvilken procedure eller procedurer skal da anvendes ved afgørelse af, om kravene i direktiv 89/686[…] og/eller 89/106[…] er opfyldt?

6) Henset til de i første spørgsmål nævnte forankringsanordninger, skal EN 795-standarden da anses for fællesskabsret, som kan fortolkes af EF-Domstolen?

7) Såfremt sjette spørgsmål besvares bekræftende, skal EN 795 da fortolkes således, at de i første spørgsmål nævnte forankringsanordninger skal vurderes (af en Notified Body) under forudsigelige anvendelsesforhold (såsom udendørstemperaturen, vejrliget og det forhold, at forankringsanordningerne eller det materiale, som anvendes til at fastgøre den omhandlede tagkonstruktion, ældes)?

8) Såfremt syvende spørgsmål besvares bekræftende, skal vurderingen da gennemføres under iagttagelse af anvendelsesbegrænsningerne (som er angivet i brugsanvisningen)?«

V — Sagsforløbet for Domstolen

25. Forelæggelseskendelsen af 23. april 2008 er indgået til Domstolens Justitskontor den 29. april 2008. Under de skriftlige forhandlinger er der indgivet indlæg fra sagsøgerne

7 — I forelæggelseskendelsen tales der fejlagtigt om direktiv 93/465/EØF.

i hovedsagen, de sagsøgte i hovedsagen, Kongeriget Nederlandenes regering, Kongeriget Belgiens regering og Kommissionen. I retsmødet den 25. februar 2010 deltog repræsentanterne fra sagsøgerne og de sagsøgte i hovedsagen samt fra Kommissionen.

VI — Parternes anbringender

A — *Om det første præjudicielle spørgsmål*

26. Det første præjudicielle spørgsmål om, hvorvidt forankringsanordninger i klasse A1 som omhandlet i EN 795 udelukkende er omfattet af direktiv 89/106, besvarer de sagsøgte i hovedsagen bekræftende. Sagsøgerne i hovedsagen, Kommissionen samt den nederlandske og den belgiske regering besvarer det benægtende.

27. De sagsøgte i hovedsagen går ud fra definitionen i artikel 1, stk. 2, i direktiv 86/106, hvorefter der ved »byggevarer« forstås alle varer, som fremstilles med henblik på at indgå varigt i bygværker, herunder bygninger og anlægsarbejder. Da de relevante forankringsanordninger er bestemt til varigt at fastgøres til et tag, skal de kvalificeres som byggevarer, der i henhold til artikel 1, stk. 1, er omfattet af direktiv 89/106. Ifølge de sagsøgte i hovedsagen bekræftes deres opfattelse af, at Europa-Kommissonens Generaldirektorat for Erhvervspolitik allerede siden 2007 har undersøgt, om der kan udstedes en europæisk teknisk godkendelse til »Kedge Safety« i henhold til artikel 8 ff. i direktiv 89/106 [8].

28. De sagsøgte i hovedsagen har derimod gjort gældende, at de relevante forankringsanordninger ikke er produceret med henblik på at indgå varigt i et bygværk, således som omhandlet i direktiv 89/106. Direktiv 89/106 omfatter kun produkter, der er nødvendige for et bygværk, som f.eks. vægge, lofter, opvarmningsanlæg og så videre. De relevante forankringsanordninger må derimod kvalificeres som tilbehør til bygninger, der efter opførelse af et bygværk kan befæstes og bagefter afmonteres igen, uden at bygværkets substans herved påvirkes.

8 — I denne forbindelse har de sagsøgte i hovedsagen som bilag 12 til deres skriftlige indlæg af 11.8.2008 vedlagt en skrivelse fra Europa-Kommissionens Generaldirektorat for Erhvervspolitik af 15.3.2007. Denne skrivelse var i det væsentlige en bekræftelse fra Kommissionen af, at »Kedge Safety« kunne gennemgå en undersøgelsesprocedure med henblik på udstedelse af en europæisk teknisk godkendelse i henhold til artikel 9, stk. 2, i direktiv 89/106.

29. Kommissionen har fremhævet, at direktiv 89/106 som sådant ikke stiller nogen væsentlige krav til byggevarer, men i første række angår sikkerheden omkring bygværker. Da de relevante forankringsanordninger ikke har nogen forbindelse til de væsentlige krav til bygværker — der er opstillet i bilag I til direktivet — er de i princippet ikke omfattet af direktiv 89/016.

B — *Om det andet præjudicielle spørgsmål*

30. Under de mundtlige forhandlinger er Kommissionen kommet ind på modsætningen mellem dette standpunkt og den fremgangsmåde, som Europa-Kommissionens Generaldirektorat for Erhvervspolitik har benyttet sig af, idet dette allerede siden 2007 har undersøgt, om der kan udstedes en europæisk teknisk godkendelse for »Kedge Safety« i henhold til artikel 8 ff. i direktiv 89/106. Kommissionen har i denne forbindelse i det væsentlige fremført, at de kompetente instanser i Kommissionen nu har indtaget det fælles standpunkt, at forankringsanordninger i klasse A1 som omhandlet i EN 795 ikke er omfattet af direktiv 89/106. Det var derfor en fejl, at man tillod, at »Kedge Safety« gennemgik en undersøgelsesprocedure udført af Europa-Kommissionens Generaldirektorat for Erhvervspolitik med henblik på udstedelse af en europæisk teknisk godkendelse i henhold til artikel 9, stk. 2, i direktiv 89/106.

31. Under henvisning til de væsentlige krav til bygværker, der er opstillet i bilag I til direktiv 89/106, har den nederlandske regering fremført, at kun de byggevarer, der set i lyset af disse krav bidrager til, at bygværker kan fungere, kan indordnes som byggevarer i henhold til direktiv 89/106. Efter den nederlandske regerings opfattelse er dette ikke tilfældet for så vidt angår de relevante forankringsanordninger.

32. Det andet præjudicielle spørgsmål om, hvorvidt forankringsanordningerne i klasse A1 som omhandlet i EN 795 er omfattet af direktiv 89/686, besvarer sagsøgerne i hovedsagen og den belgiske regering bekræftende. De sagsøgte i hovedsagen, den nederlandske regering og Kommissionen besvarer det benægtende.

33. Sagsøgerne i hovedsagen har i det væsentlige gjort gældende, at de relevante forankringsanordninger skal anses for forbindelsessystemer som omhandlet i artikel 1, stk. 3, i direktiv 89/686 og følgelig er omfattet af dette direktiv. Ved hjælp af disse forankringsanordninger kan man navnlig forbinde en fangline — der skal kvalificeres som et personligt værnemiddel (herefter »personligt værnemiddel«) — med et bygværk.

34. Den belgiske regering er også af den opfattelse, at forankringsanordninger i klasse

A1 skal kvalificeres som personligt værnemiddel, der er omfattet af direktiv 89/686. Regeringen har i denne forbindelse navnlig fremhævet, at enhver form for tilbehør til et personligt værnemiddel ifølge artikel 2, stk. 1, i Rådets direktiv 89/656/EØF af 30. november 1989 om minimumsforskrifter for sikkerhed og sundhed i forbindelse med arbejdstagernes brug af personlige værnemidler under arbejdet [9] udgør et personligt værnemiddel som omhandlet i dette direktiv. Da forankringsanordningerne i klasse A1 skal anses for tilbehør til et personligt værnemiddel, skal de analogt også anses for personligt værnemiddel inden for rammerne af direktiv 89/686.

35. Kommissionen har derimod gjort gældende, at forankringsanordninger i klasse A1 ikke er omfattet af direktiv 89/686. I forbindelse med de relevante anordninger til forebyggelse af fald skal der skelnes mellem sikkerhedsharnisket, fanglinen og ankeret. Sikkerhedsharnisket er et personligt værnemiddel som omhandlet i artikel 1, stk. 2, i direktiv 89/686, hvorimod fanglinen skal kvalificeres som et forbindelsessystem som omhandlet i artikel 1, stk. 3, i dette direktiv. Disse to elementer henhører således under direktiv 89/686. Ankeret er derimod en ekstern anordning som omhandlet i artikel 1, stk. 3, i direktiv 89/686 og er følgelig ikke omfattet af direktiv 89/686. De sagsøgte i hovedsagen og den nederlandske regering har udtalt sig på lignende vis.

C — *Om det tredje præjudicielle spørgsmål*

36. Det tredje præjudicielle spørgsmål har den forelæggende ret stillet for det tilfælde, at forankringsanordninger i klasse A1 som omhandlet i EN 795 ikke er omfattet af direktiv 89/106 og 89/686. I denne forbindelse ønsker retten navnlig oplyst, om det i forbindelse med, at det undersøges, hvorvidt et personligt værnemiddel, som er omfattet af direktiv 89/686, og som skal forbindes med en forankringsanordning i klasse A1, opfylder de i direktiv 89/686 nævnte sikkerhedskrav, tillige skal undersøges, om den førnævnte forankringsanordning er sikker under forudsigelige anvendelsesforhold, således som omhandlet i bilag II til direktiv 89/686.

37. Dette tredje præjudicielle spørgsmål besvarer sagsøgerne i hovedsagen bekræftende. De sagsøgte i hovedsagen, den nederlandske regering og Kommissionen besvarer spørgsmålet benægtende.

38. Sagsøgerne i hovedsagen har fremført, at forankringspunkter som omhandlet i

9 — EFT L 393, s. 18.

punkt 3.1.2.2 i bilag II til direktiv 89/686 kun er sikre, hvis de opfylder kravene i EN 795.

39. Efter Kommissionens opfattelse er det indlysende, at sikkerheden bag et personligt værnemiddel, der skal forebygge fald fra højder og virkningerne deraf, også afhænger af sikkerheden bag det forankringspunkt, med hvilket den anordning, der skal holde kroppen, befæstes til forbindelsessystemet. Alligevel gælder de grundlæggende sikkerhedskrav i henhold til direktiv 89/686 kun for et personligt værnemiddel og derimod ikke for forankringsanordninger, der ikke er omfattet af dette direktiv. Den nederlandske regering og de sagsøgte i hovedsagen har udtalt sig på lignende vis.

D — *Om det fjerde præjudicielle spørgsmål*

40. Med det fjerde præjudicielle spørgsmål ønsker den forelæggende ret i det væsentlige oplyst, om det er tilladt at anbringe en CE-mærkning på en forankringsanordning i klasse A1 som omhandlet i EG 795 som bevis for, at anordningen opfylder kravene i direktiv 89/686 og/eller 89/106.

41. Dette fjerde præjudicielle spørgsmål har de sagsøgte i hovedsagen, den nederlandske regering, den belgiske regering og Kommissionen besvaret benægtende.

42. Efter Kommissionens opfattelse er det hverken i henhold til direktiv 89/106 og 89/106 eller afgørelse 93/465 muligt at anvende CE-mærkningen. Da de relevante forankringsanordninger ikke er omfattet af direktiv 89/106 og 89/686, må der ikke anbringes en CE-mærkning på dem som bevis for, at de er i overensstemmelse med disse direktiver.

43. De sagsøgte i hovedsagen går ligeledes ud fra, at det principielt er udelukket at vælge at anvende en CE-mærkning. Da de relevante forankringsanordninger imidlertid henhører under det saglige anvendelsesområde for direktiv 89/106, er det muligt at anvende en CE-mærkning på grundlag af dette direktiv, såfremt der i henhold til kapitel III i dette direktiv er udstedt en europæisk teknisk godkendelse for anordningerne.

E — *Om femte præjudicielle spørgsmål*

44. Femte præjudicielle spørgsmål har den forelæggende ret stillet for det tilfælde, at det er tilladt at anbringe en CE-mærkning på forankringsanordningerne i klasse A1 som omhandlet i EN 795 som bevis for, at de er i overensstemmelse med direktiv 89/686 og/eller 89/106. Retten ønsker i denne forbindelse navnlig oplyst, hvilken procedure eller procedurer der i givet fald skal anvendes ved

afgørelse af, om kravene i direktiv 89/686 og/eller 89/106 er opfyldt.

45. Som følge af de svar, sagens parter har givet på fjerde præjudicielle spørgsmål, er de sagsøgte i hovedsagen de eneste, der besvarer femte præjudicielle spørgsmål. De har i denne forbindelse i det væsentlige gentaget deres standpunkt om, at der kan anbringes en CE-mærkning på de relevante forankringsanordninger i henhold til direktiv 89/106, såfremt der er udstedt en europæisk teknisk godkendelse for dem i henhold til kapitel III i dette direktiv.

F — *Om sjette præjudicielle spørgsmål*

46. Med sjette præjudicielle spørgsmål ønsker den forelæggende ret oplyst, om EN 795, henset til de heri nævnte forankringsanordninger i klasse A1, skal anses for fællesskabsret, som kan fortolkes af Domstolen.

47. Sagsøgerne i hovedsagen og den belgiske regering besvarer dette spørgsmål bekræftende. De sagsøgte i hovedsagen, den nederlandske regering og Kommissionen besvarer det benægtende.

48. Sagsøgerne i hovedsagen har fremført, at EN 795 er udarbejdet på grundlag af et mandat fra Kommissionen og derfor skal anses for en retsakt fra Kommissionen som omhandlet i artikel 234 EF, der kan efterprøves af Domstolen.

49. Den belgiske regering har fremhævet, at privatretlige institutioner har udviklet harmoniserede standarder på grundlag af et mandat fra Kommissionen. Det er desuden Kommissionen, der i henhold til artikel 5, stk. 4, i direktiv 89/686 offentliggør referencerne for de harmoniserede standarder i EU-Tidende. Da direktivet henviser til de harmoniserede standarder på denne vis, skal de kvalificeres som en del af fællesskabsretten.

50. Ifølge de sagsøgte i hovedsagen omfatter EN 795 ikke nogen harmoniseret standard for de relevante forankringsanordninger. Hvad angår disse anordninger kan EN 795 derfor ikke kvalificeres som fællesskabsret.

51. Også den nederlandske regering anser det for udelukket at kvalificere EN 795 som fællesskabsret for så vidt angår forankringsanordningerne, allerede eftersom denne standard slet ikke er en harmoniseret standard for så vidt angår sådanne forankringsanordninger.

52. Kommissionen har først og fremmest fremhævet, at EN 795 som harmoniseret

standard er blevet offentliggjort i EU-Tidende med den henvisning, at den ikke vedrører udstyret i klasse A, C og D, og at man derfor ikke kan gå ud fra, at disse former for udstyr opfylder direktiv 89/686[10]. Følgelig skal EN 796 med hensyn til de deri nævnte forankringsanordninger i klasse A1 kvalificeres som en frivillig teknisk specifikation, der ikke har nogen særlig forbindelse med de fællesskabsretlige bestemmelser. Kommissionen har subsidiært fremført, at Domstolen i henhold til artikel 234 EF ved en præjudiciel afgørelse tager stilling til gyldigheden og fortolkningen af retsakter udstedt af Fællesskabets institutioner og ECB. Da en europæisk standard ikke kan kvalificeres som en retsakt udstedt af en af Fællesskabets institutioner som omhandlet i denne bestemmelse, har Domstolen ikke kompetence til at fortolke sådanne standarder.

G — *Om syvende og ottende præjudicielle spørgsmål*

53. For det tilfælde, at Domstolen erklærer, at den har kompetence til at fortolke EN 795 for så vidt angår forankringsanordninger i klasse A1 som omhandlet i denne standard, ønsker den forelæggende ret med syvende og ottende præjudicielle spørgsmål oplyst, på hvilken måde de vurderinger af den statiske og dynamiske modstandskraft, der skal foretages ifølge standarden, skal gennemføres. Den forelæggende ret spørger navnlig om, hvorvidt disse vurderinger skal gennemføres uden forudsigelige anvendelsesforhold (syvende præjudicielle spørgsmål) og under iagttagelse af de anvendelsesbegrænsninger, som producenten har angivet (ottende præjudicielle spørgsmål).

54. De sagsøgte i hovedsagen, den nederlandske regering og Kommissionen anser syvende og ottende præjudicielle spørgsmål for indholdsløst, henset til deres svar på sjette spørgsmål. For det tilfælde, at Domstolen alligevel måtte besvare spørgsmålet, har de sagsøgte i hovedsagen subsidiært gjort gældende, at syvende spørgsmål skal besvares benægtende og ottende spørgsmål skal besvares bekræftende.

55. Sagsøgerne i hovedsagen samt den belgiske regering har besvaret både syvende og ottende spørgsmål bekræftende. Sagsøgerne i hovedsagen har imidlertid fremhævet, at det kun er muligt at gennemføre en vurdering under hensyntagen til anvendelsesbegrænsninger, hvis det nævnte prøvningscenter accepterer det.

10 — Meddelelse fra Kommission af 12.2.2000, nævnt ovenfor i fodnote 6.

VII — Retlig bedømmelse

A — *Generelle bemærkninger*

56. Direktiv 89/106 og 89/686 har til formål at opnå en indbyrdes tilnærmelse af de tekniske forskrifter og standarder for henholdsvis byggevarer og personlige værnemidler. De hører til direktiverne efter den »ny metode« (der kort kaldes »new-approach-direktiver«), hvorved man er gået over til en ny harmoniseringsmetode i forbindelse med tekniske forskrifter og standarder inden for europæisk produktret [11].

57. Formålet med den nye metode i forbindelse med teknisk harmonisering var på den ene side at fastlægge fælles tekniske forskrifter og standarder for produkter for derved at sikre den frie bevægelighed for disse produkter. På den anden side ville man undgå hele tiden at skulle tilpasse harmoniseringsforanstaltningerne til de tekniske fremskridt og undgå at hindre markedsføring af innovative tekniske løsninger.

11 — Den politiske beslutning om at følge denne nye harmoniseringsmetode i forbindelse med teknisk harmonisering vedtog Rådet i sin resolution af 7.5.1985 om en ny metode i forbindelse med teknisk harmonisering og standarder (EFT C 136, s. 1).

58. For at bringe de to hovedformål i overensstemmelse med hinanden bygger den nye metode i forbindelse med harmonisering af tekniske forskrifter på følgende grundlæggende principper:

1. Direktivlovgiveren fastlægger de grundlæggende krav, som de produkter, der er omfattet af direktiverne, skal overholde.

2. Private standardiseringsorganer får af Kommissionen mandat til at udarbejde tekniske specifikationer, der konkretiserer de generelle krav i direktiverne.

3. Kommissionen offentliggør de tekniske specifikationer, som disse standardiseringsorganer har udarbejdet, som harmoniserede standarder i *Den Europæiske Unions Tidende*.

4. Producenterne beslutter frivilligt, om de vil overholde og anvende de harmoniserede standarder. De har ikke karakter af obligatoriske krav.

5. Der opstilles en afkræftelig formodning om, at produkter, der er i overensstemmelse med de harmoniserede standarder, også opfylder de væsentlige krav i det pågældende direktiv.

59. De væsentlige produktkrav, der er fastlagt i new-approach-direktiverne, vedrører i reglen beskyttelse af sikkerhed, sundhed, miljø eller forbrugerne. I direktiv 89/686 er disse produktkrav opført i bilag II.

60. Direktiv 89/106 afviger fra denne »nye metode«, for så vidt som det ikke indeholder nogen direkte krav til byggevarer, men opstiller de væsentlige krav til bygværker i bilag I [12]. Disse væsentlige krav påvirker byggevarerne på den måde, at byggevarerne skal gøre det muligt, at de bygværker, som de indbygges i, opfylder de væsentlige krav, som er nævnt i bilag I til direktiv 89/106.

61. De private standardiseringsorganer, der kan få mandat til at udarbejde tekniske specifikationer, er Det Europæiske Standardiseringsudvalg (CEN [13]), Den Europæiske Komité for Elektroteknisk Standardisering (CENELEC [14]) og Det Europæiske Standardiseringsinstitut for Telekommunikation (ETSI [15]).

62. New-approach-direktiverne kræver i reglen også en CE-mærkning. Mærkningen viser, at det produkt, mærkningen er anbragt på, opfylder forpligtelserne i de new-approach-direktiver, der er relevante for produktet [16]. Hvis et produkt er omfattet af direktiv 89/106, viser CE-mærkningen, at de bygværker, som det indgår i, opfylder de i dette direktiv nævnte væsentlige krav [17].

63. De fleste new-approach-direktiver bestemmer desuden, at producenten er forpligtet til at afgive en erklæring om, at produktet er i overensstemmelse med EF-kravene, når det markedsføres. Denne erklæring består i det væsentlige af et ledsagende dokument, hvorved det bekræftes over for de myndigheder, som overvåger markedet, at produktet opfylder de væsentlige krav i de direktiver, der skal anvendes. Det nøjagtige indhold af denne erklæring fastlægges i det enkelte direktiv.

B — *Første præjudicielle spørgsmål*

64. Med sit første præjudicielle spørgsmål anmoder den forelæggende ret Domstolen om svar på, hvorvidt forankringsanordninger

12 — Artikel 3, stk. 1, i direktiv 89/106.

13 — Denne forkortelse står for »Comité Européen de Normalisation«.

14 — Denne forkortelse står for »Comité Européen de Normalisation Electrotechnique«.

15 — Denne forkortelse står for»European Telecommunications Standards Institute«.

16 — Jf. punkt IB, litra a), i bilag I til afgørelse 93/465.

17 — Betydningen af CE-mærkningen er derfor i henhold til artikel 4, stk. 2, i direktiv 89/106, at den attesterer, at de tekniske specifikationer er opfyldt. Jf. herom: D. Langner i M. Dauses *Handbuch des EU-Wirtschaftsrechts*, C. VI. Technische Vorschriften und Normen, nr. 72 (24. supplement, 2009).

i klasse A1 som omhandlet i EN 795, der skal beskytte mod fald i forbindelse med arbejde på flade tage, udelukkende er omfattet af direktiv 89/106.

65. Dette spørgsmål består af to dele. Den forelæggende ret spørger for det første, om forankringsanordninger i klasse A1 som omhandlet i EN 795 henhører under anvendelsesområdet for direktiv 89/106. Såfremt dette delspørgsmål besvares bekræftende, anmoder retten desuden om svar på, hvorvidt sådanne forankringsanordninger derved nødvendigvis ikke kan være omfattet af andre new-approach-direktiver.

66. Den anden del af spørgsmålet, der drejer sig om, hvorvidt det forhold, at direktiv 89/106 skal anvendes, principielt udelukker muligheden for at anvende andre direktiver vedrørende produktsikkerhed, kan uden videre besvares benægtende. Det samlede koncept, som direktivlovgiveren har skabt til harmonisering af tekniske forskrifter og standarder inden for europæisk produktret, bygger netop på den antagelse, at et produkt på en og samme tid kan henhøre under flere new-approach-direktiver, der behandler forskellige aspekter af det samme produkt [18].

67. Den første del af spørgsmålet om, hvorvidt forankringsanordninger i klasse A1 som omhandlet i EN 795 er omfattet af direktiv 89/106, skal besvares set i lyset af den særlige reguleringsmetode og systematik i direktiv 89/106.

68. I henhold til artikel 1 i direktiv 89/106 gælder direktivet for byggevarer, som fremstilles med henblik på at indgå varigt i bygværker, herunder bygninger og anlægsarbejder, for så vidt de væsentlige krav til bygværker vedrører dem. De væsentlige krav er opstillet i bilag I til direktivet og vedrører (1) bygværkers mekaniske modstandsdygtighed og stabilitet, (2) brandsikring, (3) hygiejne, sundhed og miljø, (4) sikkerhed ved anvendelsen, (5) beskyttelse mod støjgener og (6) energibesparelser og varmeisolering.

18 — Jf. blot artikel 2, stk. 2, litra a), i direktiv 89/106, der bestemmer, hvilken betydning CE-mærkningen har, når produkterne også omfattes af andre direktiver, som vedrører andre aspekter. Når to new-approach-direktiver regulerer de samme aspekter af et og samme produkt, kan det dog udmærket tænkes, at det forhold, at det ene direktiv finder anvendelse, medfører, at det andet ikke kan anvendes. En sådan regel findes f.eks. i artikel 1, stk. 4, i direktiv 89/686. Jf. herom punkt 94 i dette forslag til afgørelse.

69. Reguleringsmetoden i direktiv 89/106 er således kendetegnet ved, at anvendelsesområdet defineres ud fra et produkts funktion. I henhold til artikel 1 gælder direktivet nemlig for de produkter, som fremstilles med henblik på at indgå varigt i bygværker, og som er nyttige eller nødvendige i forbindelse med opfyldelse af et eller flere af de væsentlige krav til bygværker, der er opstillet i bilag I.

70. For at kunne besvare spørgsmålet, om de relevante forankringsanordninger til forebyggelse af fald er omfattet af direktiv 89/106, skal det følgelig afklares, om disse anordninger i reglen indgår varigt i de pågældende bygværker, og om de fungerer sådan, at de skal medvirke til at opfylde de krav, som er opstillet i bilag I.

71. For at kunne fastslå, om de relevante anordninger er fremstillet med henblik på at indgå varigt i et bygværk, skal den forelæggende ret foretage en vurdering af de faktiske omstændigheder.

72. Den forelæggende ret skal navnlig undersøge, om afmontering eller udskiftning af de pågældende forankringsanordninger i klasse A1 som omhandlet i EN 795 er procedurer, der kræver bygge- eller anlægsaktiviteter [19]. Hvis disse forankringsanordninger i forbindelse med den sædvanlige installation heraf indgår i bygværket på en sådan måde, at der skal gennemføres bygge- eller anlægsaktiviteter for at kunne fjerne dem, må man gå ud fra, at de er fremstillet med henblik på at indgå varigt i et bygværk.

73. Selv om det i sidste ende påhviler den forelæggende ret at tage stilling til, om afmontering eller udskiftning af forankringsanordninger i klasse A1 som omhandlet i EN 795 kræver, at der gennemføres bygge- eller anlægsaktiviteter, indeholder beskrivelsen af disse forankringsanordninger i standard EN 795 tydelige indicier for, at dette i reglen er tilfældet. Det fremgår nemlig af standarden, at en forankringsanordning i klasse A1 indeholder et »anker« til fastgørelse på vertikale, horisontale og hældende flader [20]. Et »anker« som omhandlet i denne standard er en enkelt del eller enkeltdele, der varigt er fastgjort til en bygningskonstruktion, og hvortil forankringsanordninger eller personlige værnemidler kan fastgøres [21]. Da det i sagens natur

19 — Jf. punkt 1.3.2 i basisdokument nr. 4: Sikkerhed ved anvendelsen, offentliggjort i meddelelse fra Kommissionen om basisdokumenterne til Rådets direktiv 89/106/EØF (EFT C 62 af 28.2.1994, s. 106 ff.). I dette punkt præciseres det navnlig, at det forhold, at en byggevare indgår varigt i et bygværk, betyder, at bygværkets ydeevne reduceres, hvis byggevaren fjernes, og at demontering eller udskiftning af varen indebærer bygge- eller anlægsaktiviteter. Henvisningen til, at bygværkets ydeevne reduceres, hvis byggevaren fjernes, har imidlertid ikke nogen stor betydning i denne forbindelse, da dette forhold ikke i sig selv vedrører det, at produktet indgår varigt i bygværket, men derimod angår spørgsmålet om produktets egnethed til at opfylde de krav til bygværket, der er beskrevet i bilag I til direktiv 89/106.

20 — Punkt 3.13.1.1 i EN 795.

21 — Punkt 3.5 i EN 795.

normalt kræver byggeaktiviteter at afmontere sådanne ankre, vil de forankringsanordninger, som de er sammensat af, normalt skulle kvalificeres som anordninger, der er fremstillet med henblik på varigt at indgå i bygværker, som omhandlet i artikel 1 i direktiv 89/106.

74. Ordlyden i bilag I giver kun få holdepunkter for at kunne besvare spørgsmålet, om forankringsanordninger i klasse A1 som omhandlet i EN 795 fungerer således, at de skal bidrage til at opfylde de væsentlige krav til bygværker, der er beskrevet i bilag I til direktiv 89/106. Det fremgår dog tydeligt, at de krav til »sikkerhed ved anvendelsen« af bygværker, der beskrives i punkt 4 i bilag I, er et brugbart udgangspunkt, når det skal undersøges, om de relevante forankringsanordninger kan være omfattet af direktiv 89/106.

75. I punkt 4 i bilag I til direktiv 89/106, der har overskriften »sikkerhed ved anvendelsen«, fastslås det, at bygværket skal være konstrueret og opført på en sådan måde, at anvendelsen heraf ikke indebærer en uacceptabel risiko for drifts- eller arbejdsulykker såsom glidning, fald, sammenstød, forbrændinger, elektriske stød og forvoldelse af eksplosionsskader.

76. I denne forbindelse fremgår det af sagens akter, at de relevante forankringsanordninger skal beskytte arbejdere, der skal udføre reparationer eller vedligeholdelsesarbejde på et tag eller på apparater, der er stillet på et tag — f.eks. på den udendørs del af et klimaanlæg. Spørgsmålet er således her, om de krav til sikkerhed ved anvendelsen af bygværker, der er opstillet i bilag I til direktiv 89/106, også omfatter sikkerhed, når taget betrædes.

77. Ordlyden i bilag I til direktiv 89/106 giver ikke nogen holdepunkter for at afgøre, om de krav, der stilles deri til »sikkerhed ved anvendelsen«, også skal omfatte arbejdernes sikkerhed i forbindelse med arbejde på ydersiden af et bygværk.

78. Det fremgår imidlertid klart af basisdokument nr. 4, »Sikkerhed ved anvendelsen« [22], at udtrykket »sikkerhed ved anvendelsen« som omhandlet i bilag I til direktiv 89/106 skal fortolkes bredt. Under overskriften »Forklaring af det væsentlige krav »sikkerhed ved anvendelsen«« præciseres det i punkt 2 i dette basisdokument, at sikkerhed ved anvendelsen

22 — Basisdokument nr. 4: »Sikkerhed ved anvendelsen«, nævnt ovenfor i fodnote 19, s. 106 ff. I henhold til artikel 3, stk. 3, i direktiv 89/106 præciseres de væsentlige krav, der er opstillet i bilag I, i såkaldte »basisdokumenter«, med hvilke der skabes de nødvendige forbindelser mellem de væsentlige krav og standardiseringsmandaterne, mandaterne vedrørende retningslinjer for den europæiske tekniske godkendelse eller anerkendelse af andre tekniske specifikationer i henhold til artikel 4 og 5 i direktivet. Artikel 12 i direktiv 89/106 bestemmer i denne forbindelse bl.a., at basisdokumenterne præciserer de i artikel 3 og bilag I fastsatte væsentlige krav, idet de harmoniserer terminologien og de tekniske grundlag og anfører klasser og niveauer for hvert enkelt krav, når dette er nødvendigt, og når den videnskabelige og tekniske viden gør det muligt.

som omhandlet i bilag I til direktiv 89/106 omfatter risikoen for voldsomme og øjeblikkelige legemsskader på personer, der befinder sig i eller i nærheden af bygværket.

79. Selv om det fremgår af de yderligere angivelser i dette basisdokument, at der med risiko for uheld, der skal modvirkes gennem de væsentlige krav til sikkerhed ved anvendelsen af bygningsværker, navnlig menes de risici, der opstår i forbindelse med, at bygningsværker benyttes »normalt« [23], indeholder den — ikke udtømmende — opregning af risici også former for risici, der ikke hænger direkte sammen med, at de personer, der er udsat for fare, benytter bygværkerne, og endda også kan ramme personer uden for de pågældende bygværker. Til de sidstnævnte former for risici hører f.eks. den i punkt 3.3.2.1 nævnte risiko for skader eller dødsfald som følge af slag fra faldende genstande, som udgør dele af bygværket.

80. Henset til den uensartede opregning af risikoformer og de risici, som »sikkerhed ved anvendelsen« som omhandlet i bilag I til direktiv 89/106 vedrører, skal dette begreb fortolkes bredt. Efter min opfattelse kan det også omfatte arbejderes sikkerhed i forbindelse med arbejde på ydersiden af et bygværk [24].

81. På grundlag af disse konstateringer når jeg til det resultat, at forankringsanordningerne i klasse A1 som omhandlet i EN 795 fungerer således, at de kan bidrage til at opfylde de væsentlige krav, der er beskrevet i bilag I til direktiv 89/106.

82. På grundlag af alle disse forhold skal det første præjudicielle spørgsmål besvares således, at forankringsanordninger i klasse A1 som omhandlet i EN 795 er omfattet af direktiv 89/106, for så vidt som de er fremstillet med henblik på at indgå varigt i et bygværk. Det forhold, at det er muligt at anvende direktiv 89/106, udelukker principielt ikke, at andre direktiver vedrørende produktsikkerhed kan anvendes.

C — *Andet præjudicielle spørgsmål*

83. Med det andet præjudicielle spørgsmål anmoder den forelæggende ret Domstolen

23 — Gode eksempler på disse former for risici er risikoen for »fald efter glidning«, »fald efter snublen« og »fald som følge af niveauskift og sænkninger«, der beskrives i punkt 3.3.1.2 i basisdokument nr. 4, nævnt ovenfor i fodnote 19.

24 — I denne forbindelse skal det også nævnes, at det fremgår af offentliggørelsen af de harmoniserede standarders titler og referencer som omhandlet i direktiv 89/106, at den harmoniserede standard EN 516/2006 siden den 1.11.2006 bl.a. har fundet anvendelse på installationer til tagadgang — installationsgange, trinflader og trappetrin; jf. meddelelse fra Kommissionen i forbindelse med gennemførelsen af Rådets direktiv 89/106/EØF af 21.12.1988 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser om byggevarer (EUT 2009 C 309, s. 1 ff.).

om svar på, hvorvidt forankringsanordninger i klasse A1 som omhandlet i EN 795 kan være omfattet af direktiv 89/686.

84. I henhold til punkt 3.13.1.1 i EN 795 indeholder forankringsanordninger i klasse A1 et »anker« til fastgørelse på vertikale, horisontale og hældende flader. I henhold til denne bestemmelse er et »anker« en enkelt del eller enkeltdele, der varigt er fastgjort til en bygningskonstruktion, og hvortil forankringsanordninger eller personlige værnemidler kan fastgøres [25]. Den væsentlige bestanddel af forankringsanordninger i klasse A1 udgøres således af ankre, der fastgøres til en bygningskonstruktion.

85. I henhold til artikel 1, stk. 2, første afsnit, i direktiv 89/686 forstås ved personligt værnemiddel enhver anordning bestemt til at bæres eller holdes af en person. Da forankringsanordninger i klasse A1 som omhandlet i EN 795 har en sådan karakter, at de ikke er bestemt til at bæres eller holdes af en person, er det principielt udelukket at kvalificere dem som personligt værnemiddel i henhold til artikel 1, stk. 2, første afsnit, i direktiv 89/686.

86. Det er efter min opfattelse også udelukket at kvalificere sådanne forankringsanordninger som personligt værnemiddel i henhold til artikel 1, stk. 2, andet afsnit, litra a)-c), som følge af forudsætningen om, at personligt værnemiddel er bestemt til at bæres eller holdes af en person.

25 — Punkt 3.5 i EN 795.

87. Efter min opfattelse er det af samme grund principielt udelukket at kvalificere forankringsanordninger i klasse A1 som personlige værnemidler i henhold til artikel 1, stk. 3, i direktiv 89/686.

88. I henhold til artikel 1, stk. 3, i direktiv 89/686 betragtes alle forbindelsessystemer, der markedsføres med personligt værnemiddel, for at sammenføje dem med den supplerende eksterne anordning, som integrerende del af personligt værnemiddel, selv når dette forbindelsessystem ikke vedvarende skal bæres eller holdes af brugeren i det tidsrum, hvor han er udsat for risikoen/risiciene.

89. Sagsøgerne i hovedsagen har i denne forbindelse navnlig fremført, at de ankre, der er den integrerende bestanddel af forankringsanordninger i klasse A1 som omhandlet i EN 795, skal betragtes som forbindelsessystemer i henhold til denne bestemmelse, hvorved det pågældende personlige værnemiddel skal sammenføjes med et bygværk.

90. Denne argumentation overbeviser mig ikke.

91. Set i lyset af de generelle krav i artikel 1, stk. 2, første afsnit, i direktiv 89/686 kan kategorien »forbindelsessystemer« som omhandlet i artikel 1, stk. 3, nemlig kun omfatte bevægelige genstande, der kan bæres eller holdes af brugere. Denne analyse bekræftes af ordlyden i artikel 1, stk. 3, hvorefter det ikke er nødvendigt, at forbindelsessystemet er

bestemt til at bæres eller holdes af brugeren i *hele* det tidsrum, hvor han er udsat for risikoen/risiciene. Hermed bekræftes i det mindste indirekte, at også sådanne forbindelsessystemer i reglen kan bæres eller holdes af brugeren, og at der derfor i princippet må være tale om bevægelige genstande.

92. Der skal i denne forbindelse også henvises til punkt 3.1.2.2 i bilag II til direktiv 89/686, der fastlægger grundlæggende krav til personlige værnemidler med henblik på hindring af fald fra højder. I henhold til denne bestemmelse skal personligt værnemiddel til forebyggelse af fald fra højder og virkningerne deraf omfatte faldsikringsudstyr og et forbindelsessystem, der kan forbindes med et sikkert forankringspunkt.

93. Eftersom forankringsanordninger i klasse A1 i denne forbindelse skal bedømmes som »sikre forankringspunkter«, og »sikre forankringspunkter« i henhold til punkt 3.1.2.2 i bilag II i direktiv 89/686 netop ikke udgør en del af et personligt værnemiddel, er denne bestemmelse en yderligere bekræftelse af, at det er korrekt at fastslå, at forankringsanordninger i klasse A1 som omhandlet i EN 795 ikke er omfattet af direktiv 89/686.

94. Endelig skal der også henvises til artikel 1, stk. 4, i direktiv 89/686, hvorefter et personligt værnemiddel, der er omfattet af et andet direktiv med samme målsætning om markedsføring og fri omsætning og sikkerhed som nærværende direktiv, ikke er omfattet af direktiv 89/686. Som jeg allerede har redegjort for i forbindelse med besvarelsen af det første præjudicielle spørgsmål, er forankringsanordninger i klasse A1 som omhandlet i EN 795 omfattet af direktiv 89/106, for så vidt som de er fremstillet med henblik på at indgå varigt i et bygværk [26]. Hvis sidstnævnte forhold efter den forelæggende rets opfattelse gjorde sig gældende for de relevante forankringsanordninger, ville de være omfattet af direktiv 89/106. I henhold til artikel 1, stk. 4, første led, ville de dermed omvendt ikke kunne henhøre under anvendelsesområdet for direktiv 89/686.

95. På grundlag af disse overvejelser skal andet præjudicielle spørgsmål besvares således, at forankringsanordninger i klasse A1 som omhandlet i EN 795 ikke er omfattet af direktiv 89/686.

D — *Det tredje præjudicielle spørgsmål*

96. Med det tredje præjudicielle spørgsmål ønsker den forelæggende ret i det væsentlige oplyst, om en forankringsanordning, der ikke som sådan er omfattet af direktiv 89/686, alligevel skal omfattes af den, såfremt den er bestemt til at forbindes med et personligt

26 — Jf. punkt 82 i dette forslag til afgørelse.

værnemiddel, der er omfattet af direktiv 89/686.

97. I denne forbindelse har den forelæggende ret navnlig henvist til punkt 3.1.2.2 i bilag II til direktiv 89/686; i henhold til første afsnit i dette punkt skal personligt værnemiddel til forebyggelse af fald fra højder og virkningerne deraf omfatte faldsikringsudstyr og et forbindelsessystem, der kan forbindelse med et *sikkert forankringspunkt*. I henhold til tredje afsnit i punkt 3.1.2.2 skal fabrikanten i sin brugsanvisning specielt anføre alle fornødne oplysninger vedrørende *kravene til det sikre forankringspunkt*.

98. Tredje præjudicielle spørgsmål må derfor forstås således, at det drejer sig om, hvorvidt anvendelsen af udtrykket »sikkert forankringspunkt« i punkt 3.1.2.2 i bilag II til direktiv 89/686 betyder, at undersøgelsen af sikkerheden omkring sådanne forankringspunkter også skal ske inden for rammerne af direktiv 89/686.

99. Dette spørgsmål skal besvares benægtende.

100. Det skal indledningsvis påpeges, at ordlyden i punkt 3.1.2.2 i bilag II til direktiv 89/686 ikke indeholder nogen tydelige holdepunkter for, at de forankringspunkter, som det pågældende personlige værnemiddel kan fastgøres til, skulle omfattes af direktiv 89/686. Første afsnit i punkt 3.1.2.2 fastslår blot, at et personligt værnemiddel til forebyggelse af fald fra højder og virkningerne deraf skal være konstrueret således, at det kan forbindes med et sikkert forankringspunkt. Sidste afsnit i bestemmelsen opstiller i denne forbindelse krav til indholdet af brugsanvisninger og bestemmer, at disse specielt skal indeholde oplysninger om kravene til det sikre forankringspunkt.

101. Efter min opfattelse indeholder ordlyden i punkt 3.1.2.2 i bilag II til direktiv 89/686 dermed heller ikke noget overbevisende holdepunkt for at kunne antage, at spørgsmålet om sikkerheden ved de forankringspunkter, der er bestemt til at forbindes med et personligt værnemiddel, som er omfattet af direktiv 89/686, ligeledes skal undersøges inden for rammerne af direktiv 89/686.

102. Denne konstatering bekræftes ved en systematisk fortolkning af direktiv 89/686. Det skal i denne forbindelse navnlig fremhæves, at bilag II til direktiv 89/686 udelukkende fastsætter de grundlæggende sikkerhedskrav, som et personligt værnemiddel i henhold til artikel 3 i direktivet skal opfylde for at beskytte brugernes sundhed og garantere deres sikkerhed. Bilag II vedrører således ikke spørgsmålet om, hvilke produkter der er omfattet af direktiv 89/686, men derimod om, hvilke krav de produkter, som er omfattet af direktiv 89/686, skal opfylde. Bilag II vedrører således

principielt ikke spørgsmålet om det saglige anvendelsesområde for direktiv 89/686.

103. På grundlag af disse overvejelser skal det tredje præjudicielle spørgsmål besvares således, at det i forbindelse med undersøgelsen af, om et personligt værnemiddel, der er omfattet af direktiv 89/686, opfylder de grundlæggende krav i dette direktiv, er irrelevant, om de forankringsanordninger, som det pågældende værnemiddel kan forbindes med, er sikre under forudsigelige anvendelsesforhold.

E — *Fjerde præjudicielle spørgsmål*

104. Med det fjerde præjudicielle spørgsmål ønsker den forelæggende ret oplyst, om det er tilladt at anbringe en CE-mærkning på en forankringsanordning i klasse A1 som omhandlet i EN 795 som bevis for, at denne opfylder kravene i direktiv 89/686 og/eller 89/106, idet spørgsmålet stilles for det tilfælde, at Domstolen måtte nå frem til, at sådanne forankringsanordninger slet ikke er omfattet af disse direktiver.

105. Jeg skal indledningsvis minde om, at det første præjudicielle spørgsmål efter min opfattelse skal besvares således, at forankringsanordninger i klasse A1 som omhandlet i EN 795 er omfattet af direktiv 89/106, for så vidt som de er fremstillet med henblik på at indgå varigt i et bygværk [27].

106. Ved besvarelsen af det fjerde præjudicielle spørgsmål skal det fremhæves, at både en systematisk og en formålsbestemt fortolkning af de relevante bestemmelser viser, at det ikke er tilladt at anbringe en CE-mærkning på produkter, der ikke er omfattet af direktiv 89/686 og/eller 89/106.

107. Lad mig i denne forbindelse først henvise til afgørelse 93/465, der i punkt IB i bilaget opstiller de vigtigste retningslinjer for anbringelse og anvendelse af »CE-mærkningen« [28]. I henhold til disse retningslinjer

— viser »CE-mærkningen«, at alle forpligtelser, som påhviler fabrikanterne vedrørende produktet i henhold til EF-direktiverne

27 — Jf. punkt 82 i dette forslag til afgørelse.

28 — Afgørelse 93/465 indeholder i det væsentlige kravene til direktivlovgiveren ved udarbejdelse af new-approach-direktiver. De generelle retningslinjer i punkt IB i bilaget angående anbringelse og anvendelse af CE-mærkningen finder derved også anvendelse ved new-approach-direktiver, der er udstedt efter denne afgørelses ikrafttræden. Desuden blev de new-approach-direktiver, der var udstedt forinden, ved Rådets direktiv 93/68/EØF af 22.7.1993 (EFT L 220, s. 1) ligeledes ændret og tilpasset til afgørelse 93/465.

om anbringelse af mærkningen, er opfyldt [punkt IB, litra a)]

— viser »CE-mærkningen«, når den er anbragt på industriprodukter, at den fysiske eller juridiske person, der har foretaget eller ladet foretage anbringelsen af mærket, har sikret sig, at produktet opfylder alle de bestemmelser i totalharmoniseringsdirektiverne, som gælder for produktet, og at dette er blevet underkastet de relevante procedurer for overensstemmelsesvurdering [punkt IB, litra b)]

— skal ethvert industriprodukt, som omfattes af new-approach-direktiverne, være forsynet med »CE-mærkningen«, medmindre der er fastsat undtagelser i disse direktiver [punkt IB, litra e)]

— vedtager medlemsstaterne alle nødvendige nationale retsbestemmelser for at forbyde enhver mulighed for forveksling og for at hindre ethvert misbrug ved anvendelse af »CE-mærkningen« [punkt IB, litra l)].

108. Efter min opfattelse fremgår det klart af det systematiske samspil mellem disse retningslinjer, at det kun er tilladt at anbringe »CE-mærkningen« på produkter, såfremt de er omfattet af et new-approach-direktiv og opfylder de krav, der er fastsat heri [29].

109. En formålsbestemt fortolkning af de relevante bestemmelser fører til samme resultat.

110. Formålet med CE-mærkningen er at sikre den frie bevægelighed for de mærkede produkter [30]. På baggrund heraf opstiller både direktiv 89/106 og 89/686 tydelige krav om, at medlemsstaterne i princippet ikke må forbyde, begrænse eller hindre markedsføring af produkter, er forsynet med CE-mærkningen, og som er omfattet af disse direktiver og opfylder de deri fastsatte krav [31].

111. Med CE-mærkningen påvises det i denne forbindelse over for de kompetente nationale myndigheder, at produktet ifølge distributørens opfattelse opfylder de relevante new-approach-direktiver. CE-mærkningen fungerer således i første række som

29 — Jf. G. Wagner, »Das neue Produktsicherheitsgesetz: Öffentlich-rechtliche Produktverantwortung und zivilrechtliche Folgen (Teil I)«, *BB* 1997, s. 2489 ff., s. 2497.

30 — Jf. punkt 57 i dette forslag til afgørelse.

31 — Artikel 4, stk. 1, i direktiv 89/686. Artikel 4, stk. 2, sammenholdt med artikel 6 i direktiv 89/106.

en mærkning, der er rettet mod det nationale forvaltningsapparat [32].

112. Henset til dette generelle formål med CE-mærkningen, ville det slet ikke give nogen mening, hvis der kunne anbringes en CE-mærkning på produkter, der ikke er omfattet af new-approach-direktiverne. Hvis man anbragte CE-mærkningen på produkter, som ikke er omfattet af new-approach-direktiverne, ville dette klart ikke forpligte medlemsstaterne til at anerkende, at disse produkter er i overensstemmelse med et totalharmoniseret beskyttelsesniveau. En CE-mærkning af sådanne produkter ville dermed også umuligt kunne bidrage til at sikre den frie bevægelighed for disse produkter.

113. Det ville desuden medføre stor forvirring, hvis man anbragte CE-mærkningen på produkter, der ikke er omfattet af new-approach-direktiverne, da det så slet ikke mere ville kunne ses, hvad det nøjagtigt er, mærkningen på et konkret produkt bekræfter. Dette ville i sidste ende også være til skade for forbrugerbeskyttelsen [33].

114. På baggrund heraf præciseres det udtrykkeligt i artikel 30, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 765/2008 af 9. juli 2008 om kravene til akkreditering og markedsovervågning i forbindelse med markedsføring af produkter og om ophævelse af Rådets forordning (EØF) nr. 339/93 [34], der har været i kraft siden den 1. januar 2010, at CE-mærkningen kun må anbringes på produkter, for hvilke der er fastsat specifikke bestemmelser om mærkning i Fællesskabets harmoniseringslovgivning, og ikke må anbringes på noget andet produkt [35].

115. På grundlag af disse overvejelser skal det fjerde præjudicielle spørgsmål besvares således, at det ikke er tilladt at anbringe en

32 — T. Klindt »Das Recht der Produktsicherheit: ein Überblick«, *VersR*. 2004, s. 296 ff., s. 298. Jf. også W. van Rienen og U. Wasser, *EG-Recht der Gas- und Wasserversorgungstechnik*, Bonn, 1999, punkt 139, der fremhæver, at »CE-mærkningen« alene skal vise de nationale myndigheder, der overvåger markedet, at proceduren til vurdering af, om produktet opfylder de væsentlige krav i det relevante direktiv, er blevet gennemført, og at der derfor, indtil det modsatte bevises, i henhold til EF-retten for så vidt angår det pågældende produkt skal sikres en uhindret adgang til markedet og anvendelse i alle medlemsstater. Jf også K. Strübbe, *Die Neuordnung des deutschen Konformitätsbewertungssystems*, Regensburg, 2006, s. 120 f.; A. Kapoor og T. Klindt, »New Legislative Framework« im EU-Produktsicherheitsrecht — Neue Marktüberwachung in Europa?, *EuZW* 2008, s. 649 ff., s. 651.

33 — At der fra da af også skulle tages forbrugerbeskyttelseshensyn på dette retsområde ses bl.a. af 30. betragtning til Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse nr. 768/2008/EF af 9.7.2008 om fælles rammer for markedsføring af produkter og om ophævelse af Rådets afgørelse 93/465/EØF (EFT L 218, s. 82). På det sted henvises der navnlig til, at CE-mærkningen bør være den eneste overensstemmelsesmærkning, men at der dog kan benyttes anden form for mærkning, forudsat at denne bidrager til at forbedre forbrugerbeskyttelsen og ikke er omfattet af Fællesskabets harmoniseringsforskrifter. Jf. også C. Lenz og J. Scherer, »Ist die Anbringung von Qualitätszeichen nationaler Prüfungsorganisationen neben CE-Kennzeichnungen zulässig?«, *EWS* 2001, tillæg 3 til hæfte 11, s. 4 f., der allerede på det tidspunkt, hvor afgørelse 93/465 gjaldt, betegnede beskyttelsen af forbrugere og brugere mod vildledning som et supplerende formål med CE-mærkningen.

34 — EUT L 218, s. 30.

35 — Også artikel R11 i bilag I til afgørelse 768/2008 fastslår i denne forbindelse udtrykkeligt, at CE-mærkningen er underkastet de generelle principper i artikel 30 i forordning nr. 765/2008.

CE-mærkning på en forankringsanordning i klasse A1 som omhandlet i EN 795 som bevis for, at anordningen opfylder kravene i et direktiv, som den ikke er omfattet af.

F — *Det femte præjudicielle spørgsmål*

116. Det femte præjudicielle spørgsmål har den forelæggende ret stillet for det tilfælde, at Domstolen ved besvarelsen af de forudgående præjudicielle spørgsmål måtte nå til det resultat, at de relevante forankringsanordninger ganske vist ikke er omfattet af direktiv 89/686 og/eller 89/106, men at det alligevel er tilladt at anbringe en CE-mærkning på dem i henhold til disse direktiver.

117. Den forelæggende ret ønsker da oplyst, hvilken procedure eller procedurer der i så fald skal anvendes ved afgørelsen af, om forankringsanordninger, der ikke er omfattet af direktiv 89/686 og/eller 89/106, opfylder kravene i disse direktiver.

118. Som jeg allerede har redegjort for, er det udelukket at anbringe en CE-mærkning på produkterne. Det femte præjudicielle spørgsmål er således uden genstand. Det er derfor ufornødent at behandle det nærmere.

G — *Det sjette præjudicielle spørgsmål*

119. Med det sjette præjudicielle spørgsmål ønsker den forelæggende ret i det væsentlige oplyst, om bestemmelserne og kravene til forankringsanordninger i klasse A1, der er opstillet i EN 795, skal anses for fællesskabsret, som kan fortolkes af Domstolen.

120. For at kunne forstå dette spørgsmål rigtigt skal det fremhæves, at EN 795 opstiller kravene til og procedurerne for forankringsanordninger i fem forskellige klasser, der betegnes med bogstaverne A til E. I henhold til denne standard indordnes ankre til fastgørelse i klasse A, bevægelige forankringsanordninger i klasse B, forankringsanordninger med horisontale, bevægelige føringer i klasse C, forankringsanordninger med horisontale føringsskinner i klasse D og forankringsordninger, der holdes gennem deres egen vægt, i klasse E.

121. EN 795 blev godkendt af CEN den 29. marts 1996 og offentliggjort af Kommissionen inden for rammerne af iværksættelsen af Rådets direktiv 89/686/EØF som en harmoniseret standard som omhandlet i dette direktiv [36]. Denne offentliggørelse vedrørte imidlertid udtrykkelig ikke udstyret i klasse

36 — Meddelelse fra Kommissionen af 12.2.2000, nævnt ovenfor i fodnote 6.

A (»structural anchors«), C (»anchor devices employing horizontal flexible lines«) og D (»anchor devices employing horizontal rigid anchor rails«), og man kan følgelig ikke gå ud fra, at disse anordninger opfylder direktiv 89/686.

122. Henset til det særlige forhold, at Kommissionen ikke accepterer, at de krav til og procedurer for forankringsanordninger i klasse A, som EN 795 indeholder, er en harmoniseret standard som omhandlet i direktiv 89/686, og ikke har offentliggjort dem som en sådan standard i EU-Tidende, skal EN 795 for så vidt angår forankringsanordninger i klasse A1 ikke anses for en harmoniseret standard som omhandlet i direktiv 89/686 [37].

123. Dette betyder, at EN 795 kun kan anses for en harmoniseret standard som omhandlet i direktiv 89/686 for så vidt angår forankringsanordningerne i klasse B og E. Hvad angår forankringsanordninger i klasse A, C og D skal EN 795 derimod kvalificeres som en ikke harmoniseret teknisk standard, der er udstedt af en privat standardiseringsorganisation [38]. Allerede af denne grund skal spørgsmålet fra den forelæggende ret om, hvorvidt bestemmelserne om og kravene til forankringsanordninger i klasse A1 i EN 795 skal anses for fællesskabsret, besvares benægtende.

124. På grundlag af disse overvejelser skal det sjette præjudicielle spørgsmål besvares således, at EN 795 for så vidt angår forankringsanordningerne i klasse A1 som omhandlet i denne standard ikke skal anses for fællesskabsret, som kan fortolkes af Den Europæiske Unions Domstol.

H — *Syvende og ottende præjudicielle spørgsmål*

125. Såfremt Domstolen erklærer, at den har kompetence til at fortolke EN 795 i forhold til forankringsanordninger i klasse A1 som omhandlet i denne standard, ønsker den forelæggende ret med det syvende og det ottende præjudicielle spørgsmål oplyst, på hvilken måde de undersøgelser af disse forankringsanordningers statiske og dynamiske modstandskraft, som kræves ifølge denne

37 — Jf. F. Gambelli, *Aspects juridiques de la normalisation et de la réglementation technique européenne*, Paris, 1994, s. 17 f., der henviser til, at en harmoniseret standard er en europæisk standard, som CEN har udstedt, og som har bestemte kendetegn. Et af disse kendetegn er, at den europæiske standard, som CEN har udstedt, godkendes af Kommissionen og derefter offentliggøres i EU-Tidende.

38 — Jf. H. Jarass, »Probleme des Europäischen Bauproduktenrechts«, *NZBau* 2008, s. 145, s. 146, der betegner standarder, som er udstedt af de europæiske standardiseringsorganer, men som Kommissionen ikke har givet mandat til at udstede og/eller har godkendt, som ikke harmoniserede europæiske standarder, der blot er udtryk for faglig viden.

standard, skal gennemføres. Den forelæggende ret spørger navnlig, om disse vurderinger skal ske under forudsigelige anvendelsesforhold (det syvende præjudicielle spørgsmål) og under iagttagelse af de anvendelsesbegrænsninger, som producenten har angivet (det ottende præjudicielle spørgsmål).

126. Da EN 795 for så vidt angår forankringsanordninger i klasse A1 efter min opfattelse ikke kan anses for fællesskabsret, der skal fortolkes af Den Europæiske Unions Domstol, er det syvende og det ottende præjudicielle spørgsmål uden genstand. Det er derfor unødvendigt at behandle dem nærmere.

VIII — Forslag til afgørelse

127. Henset til de ovenstående overvejelser, foreslår jeg, at Domstolen besvarer de præjudicielle spørgsmål fra Rechtbank 's Gravenhage således:

»1) Forankringsanordninger i klasse A1 som omhandlet i EN 795 er omfattet af anvendelsesområdet for Rådets direktiv 89/106/EØF af 21. december 1988 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser om byggevarer, for så vidt som de er fremstillet med henblik på at indgå varigt i et bygværk. Det forhold, at det er muligt at anvende direktiv 89/106, udelukker principielt ikke, at andre direktiver vedrørende produktsikkerhed kan anvendes.

2) Forankringsanordninger i klasse A1 som omhandlet i EN 795 er ikke omfattet af anvendelsesområdet for Rådets direktiv 89/686/EØF af 21. december 1989 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivninger om personlige værnemidler.

3) I forbindelse med undersøgelsen af, om et personligt værnemiddel, der er omfattet af direktiv 89/686, opfylder de grundlæggende krav i dette direktiv, er det irrelevant, om de forankringsanordninger, som det pågældende værnemiddel kan forbindes med, er sikre under forudsigelige anvendelsesforhold.

4) Det er ikke tilladt at anbringe en CE-mærkning på en forankringsanordning i klasse A1 som omhandlet i EN 795 som bevis for, at anordningen opfylder kravene i et direktiv, som den ikke er omfattet af.

5) EN 795 skal for så vidt angår forankringsanordningerne i klasse A1 som omhandlet i denne standard ikke anses for fællesskabsret, som kan fortolkes af Den Europæiske Unions Domstol.«